

Шомъ го зърна, мойката прѣблѣднѣ. Но скоро се покуражи, прие телеграмата, подписа се и бързо я разтвори. . .

Васко никога иѣма да забрави това, което се случи въ тази минута. Майка му се хвърли на одѣра, закри си лицето съ ржцѣ и горко, отчаяно заплака. На нейния плачъ дотърчаха леля му Катя и баба му Мария. Бабата взе Васко и го отведе въ другата стая.

Той дълго не можа да заспи, обрѣща се ту на една, ту на друга страна и все слушаше, какъ майка му и баба му си шепнѣха и какъ бабата утѣшаваше и успокояваше майка му. По едно врѣме Васко заспа. И когато заспиваше, нѣщо сѣкашъ му прошепна, че у тѣхъ се е случило нещастие.

Васко си припомни всичко.

— Но какво има? Що се е случило? — попита той съ гласъ, отхвърли завивката отъ себе си и се облегна на възглавницата. Снощи той запита майка си, но тя, вмѣсто отговоръ, заплака още по-силно и отмина безъ да му каже нѣщо. . .

— Ахъ, да можехъ... замисли се Васко — да можехъ да прочета телеграмата! . . .

Изведнѣжъ той чу нѣкакъвъ тропотъ: стѣклата на прозорцитѣ затрепераха; въ стаята долитаха пѣсни и шумъ отъ тржби и барабани.

— Войници! . . . опомни се Васко, скочи отъ кревата и отиде до прозореца, но стѣклата бѣха заледени и той не можа нищо да види.

Тукъ Васко си спомни за татка си. Той сега е на война. Далечна, страшна война го грабна отъ тѣхнитѣ ржцѣ. Нему е сега, може би, злѣ, може би нѣгдѣ, въ нѣкой чуждъ градъ той сжшо така минава подъ прозорцитѣ, както минаватъ тѣзи хиляди войници подъ Васковия прозорецъ. И никой го не гледа, никой го не изпраша. . .

Васко се сѣти нѣщо и се спусна въ другата стая. Тамъ нѣмаше никой. Само слънчеви „зайчета“ играеха по стѣнитѣ, по столоветѣ, по пода. Искаше имъ се да тичатъ, да се гонятъ, да се борятъ.